

ТРОЯНСКИ Манастиръ

Продължение отъ книга трета

Монаситъ въ Троянския манастиръ още отъ край време сж проявявали и жива обществена дейность. Така, къмъ края на турското робство, когато цѣлиятъ български народъ горѣлъ въ пламъцитъ на освободителнитъ борби, и братята-монаси отъ Троянския манастиръ не останали надире отъ своя народъ. Най-великиятъ апостолъ на нашето освобождение, Василь Левски, често намиралъ подслонъ въ манастирскитъ килии, често сърбалъ, като гостъ, отъ манастирската чорба; а въ 1872 година основалъ въ манастира и революционенъ комитетъ, въ който влизали по-буднитъ монаси; въ този революционенъ комитетъ влизалъ и сегашния Пловдивски владика. Въ манастирския музей и до

днесъ се съхранява юнашката сабя на Левски и управлението на манастира съ гордостъ я показва на всѣки посетителъ. Не по-малка слава на манастира е и килията, въ която Левски се крилъ отъ турскитъ заптиета. Тая килия е на най-горния етажъ и гледа на северъ по пжтя за Троянъ, отъ кждето обикновено пристигали заптиетата. Щомъ се зададѣли, апостолътъ откривалъ тайната дупка, която е продънена въ западната стена на килията, промъквалъ се презъ нея, изпълзѣвалъ натавана по единъ скритъ долапъ, подигалъ на покрива една подвижна плоча съ яката си глава, скачалъ отъ покрива на брѣга, въ който зданието допира грѣбъ, и хващалъ балкана. Освенъ Василь Левски въ манастира сж намирали убѣжище и други революционери, като Димитъръ Общи, Панайотъ Воловъ, Т. Хитровъ и пр.

Монашеското братство въ Троянския манастиръ, наредъ съ участието си въ освободителнитъ борби, проявявало и усилена просвѣтна дейность. Така, презъ робството въ манастира било отворено училище за децата отъ околнитъ села, въ което учителствували по-просвѣтенитъ монаси. Това училище било затворено едва когато